

Emoció, catarsi i festa: tot hi cap a La Mercè

La darrera nit de la festa major barcelonina va comptar amb els concerts de Judit Neddermann, Clara Peya o l'esperat d'Oques Grasses, entre altres

Oques Grasses | Gerard Mercadé

Els intermitents xàfec d'ahir a la tarda feien témer anul·lacions dels diversos concerts a l'aire lliure programats per tota la ciutat comtal amb motiu de La Mercè. La darrera nit de la festa major barcelonina -protagonitzada per les actuacions de **Judit Neddermann, Clara Peya, Oques Grasses, Buhos, Joana Serrat, Toti Soler, Pau Vallvé, Caïm Riba, Samantha Hudson, Lil Rússia, Nueva Volcano** o **Power Burkas**, entre altres-, per això, es va poder desenvolupar amb relativa normalitat.

Al voltant de les 22h a l'emblemàtic escenari del Teatre Grec, i després de l'actuació del magistral **Toti Soler**, va començar el concert de la maresmenca **Judit Neddermann**. L'artista va començar a entonar 'Canta?', tota una declaració d'intencions inclosa al seu darrer àlbum *Aire* (Universal / Música Global, 2021), en què l'artista defensa la condició internacional de la música, sense importar l'idioma en què es canti. Aviat, però (després de 'Vai Vai Vai?', just a l'inici del tercer tema del repertori), la pluja va fer també acte de presència. Ràpidament els paraigües van obrir-se entre el públic, com bolets sorgits entre els bancs del Grec, la banda va haver de parar de tocar i juntament amb els tècnics van afanyar-se a cobrir tots els instruments amb lones blaves. Descol·locada, **Neddermann**, amb ganes de seguir el concert, però sense saber si li era permès -ni si era segur-, es va ajuntar amb Nerea Pozo i Nacho Pelús, els dos coristes que l'acompanyen, mentre el públic els animava a cantar *a capella* i la pluja anava minorant. Plegats, van posar-se a cantar 'Marea blanca?', sense cap mena d'acompanyament instrumental, però

amb un públic agraït que els animava i aplaudia al compàs.

Havent-se aturat ja la pluja, el concert es va poder reprendre, recuperant la 'Luna' que el xàfec havia interromput i que **Neddermann** va dedicar a les dones que érem al Grec. 'Vete' o 'Siento que vuela' la van seguir abans de començar amb 'Jo et canto a tu', una cançó que la maresmenca va escriure per la seva mare, ahir present al concert. L'emoció de poder interpretar aquesta peça amb la seva mare entre el públic va trencar-li la veu, havent-se d'aturar momentàniament. La nit no estava anant segons l'esperat, però tot i així, **Neddermann**, resolutiva, magnífica en la seva execució, i emocional i connectada, va anar esquivant tots els imprevistos. De sobte, ja érem a la recta final del concert, amb 'Vinc d'un poble' -del disc *Nua* (Satélite K, 2018)-, 'Tiempo' i 'Nelita', amb ella a la guitarra i tot el públic cantant la tornada 'Vem, Nelita, vem'. I aquesta va ser, sense que ni assistents ni músics ho sabessin, la darrera cançó que interpretarien, un bon final quant a *engage* amb els espectadors, però sens dubte no el planejat, i és que el temps 'perdut' per culpa de la pluja va obligar a escurçar la setlist i els rígids tempos que es manejava a La Mercè van derivar en un final forçat.

Judit Neddermann al Teatre Grec (La Mercè 2021) Foto: Gerard Mercadé

I de l'experiència emocional i a flor de pell amb **Neddermann**, vam passar, vint minuts després i al mateix escenari, a l'experiència quasi de religiosa de **Clara Peya**. D'un concert amb la tendresa dels imprevistos, a un espectacle pensat al mil·límetre. L'actuació de **Peya** va començar amb tots els focus apagats, i amb ella mateixa, i el trio que l'acompanya en aquest projecte, passejant-se entre la tarima i les primeres grades amb uns petits lots. Així van sonar les primeres i últimes notes de '¿Quién prefiere hablar?', cançó que obre també el nou disc de la pianista i compositora palafrugellenca, *Perifèria* (Vida Records, 2021). Entre silencis sepulcralment mentre **Peya** tocava, i aplaudiments i crits emocionats quan parava, la banda va repassar alguns dels temes de l'àlbum com 'Niña', 'Quan ens creïem àngels' o 'Huracán'. A mesura que avançava el bolo, com ha fet a mesura que ha avançat la gira, **Henrio** (el vocalista Enric Verdaguer), s'anava

alliberant, deixant els nervis a un costat, cantant amb precisió cadascuna de les notes i donant-se espai per experimentar amb la veu més enllà del preestablert i enregistrat en el disc.

Observar **Clara Peya** tocant transmet la sensació de veure un geni en acció. La seva passió quasi eròtica tocant el piano, elevada a un estat de trànsit o quasi d'èxtasi, materialitza i actualitza la passió de la mística i en fa particip el públic, que se suma, des de la distància, al seu trànsit, convertint-ho en una experiència religiosa. "Cara a cara" -del disc *Estómac* (Satélite K, 2018)- i "Mur" -amb un excepcional solo de la pianista-, van precedir "Mujer frontera?". Com s'ha fet al llarg de la gira, la cançó va estar presentada per un vídeo de les Jornaleras de Huelva en Lucha -a qui van anar destinats tots els beneficis recaptats amb la peça-, i interpretada per una dona artista convidada que, en aquesta ocasió, no podia ser altra que **Judit Neddermann**. **Peya** se li va sumar amb un rap, i juntes de nou -han anat treballant plegades des del primer disc de la pianista, *Declaracions* (Nomada 57, 2009)-, van crear un espectacle especialment emocional. Però com bé és sabut, emoció i reivindicació van de la mà quan es tracta de **Peya**. "Si la luna" -que posa el focus en les cures i la salut mental- va tancar l'actuació. Però la cançó va volar en una nova versió en què, a tall de *mashup*, **Peya** cantava la tornada de "Quién se atreve a hablar?", mentre la banda -Henrio, Vic Moliner i Didak Fernández- cantaven abraçats i a tres veus, els versos de "Si la luna?", fins que **Peya** s'hi va sumar per acabar la cançó. Després d'una ronda d'aplaudiments i xiulets, la banda encara va entonar una darrera cançó, com a bis: "Tierra de hielo" -també d'*Estómac*-. I així va finalitzar, místic i en comunitat, intens i catàrtic, el concert de **Peya** a La Mercè.

Clara Peya amb banda al Teatre Grec (La Mercè 2021) Foto: Arxiu

Simultàniament, a l'altra punta de la ciutat, al Fòrum, s'hi vivia la festa d'**Oques Grasses**, que repassava tant el seu darrer treball, *A tope amb la vida* (Halley Records, 2021), com l'exitós *Fans del sol* (Halley Records, 2019). La banda osonenca va donar el tret de sortida amb uns majestuosos redoblaments de timbals que precedien "Elefants", que ja va deixar el públic amb el cul fora de la cadira per la resta del concert. "Cançó de l'aire", "Lakilove" i "Goodline" van seguir-ne

l'estela al ritme de les sonoritats més llatines del seu repertori i, posteriorment, el conjunt va recuperar temes dels seus primers treballs com ara "Escopinya", "Cul" o "John Brown". Menció especial mereix aquest últim, en la qual tot el públic del Fòrum va recrear la particular coreografia de la cançó i va fer que tota la colla encapçalada per Josep Montero baixés al fossar dels fotògrafs a ballar mentre les càmeres de televisió immortalitzaven el moment.

Amb un breu respir al mig, arribava "Wake Up", que va comptar amb una sorprenent introducció flamenca protagonitzada pel trompetista Miquel Rojo a les veus de forma momentània. La va seguir "Talismà", amb què bona part del públic va reconèixer la referència a "Tú me dejaste de querer" de **C. Tangana**, i cançons esdevingudes emblemàtiques del septet com "Serrem ocells", "Bye Bye" o la necessària i encertada reflexió sobre les xarxes de "Més likes".

Oques Grasses a La Mercè 2021 Foto: Gerard Mercadé

Amb la recta final del concert a l'horitzó, **Oques** va deixar anar l'artilleria més pesant. "In the night", el seu *hit* més atemporal; l'icònic moment amb totes les samarretes a la mà que sempre deixa "Passos importants"; la catàrtica "Torno a ser jo" i el seu himne més *funky* amb "Petar-ho", en què alguns dels músics es van intercanviar els instruments. Per últim, Montero, amb la seva particular sinceritat, ja va anunciar el bis final que tenien preparat. Els osonencs van tornar dalt de l'escenari per a interpretar l'acústica "La gent que estimo", que va encendre llanternes de mòbils movent-se al ritme dels puntejos de la guitarra i moltes emocions a flor de pell entre el públic assistent.

Oques Grasses va demostrar amb escreix perquè és una de les bandes amb un impacte més gran dins de la música catalana. La qualitat dels seus discos, però sobretot dels seus directes, com el que es va poder viure ahir, són els grans avals d'una banda que ha sabut trobar el seu propi so dins d'una gran amalgama d'estils i mestissatges.